

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро Од читања постајемо паметнији

Неке књиге су кратке, али из њих се може извући поука. Тако је и књига „Страх од књиге“ кратка, али има много лепих детаља и веома је необична, емотивна и поучна.

Наслов ме је на почетку збунио и питала сам се зашто би се неко плашио књиге кад су оне лепе. Онда сам схватила да се дечак не плаши, већ да не воли да чита пошто не види добро. Главни јунак је Леополд и он се није жалио родитељима да му слова изгледају као „пијани мрави“, него је само кукао кад би добио књигу. Родитељи нису приметили да нема добар вид. Било им је жао што дечак не воли књиге, па су мислили да треба стално да купују нове да би их заволео. Дечак је желео патике за трчање, али су они мислили да су му књиге потребније.

Дечак је био љут и побегао је од куће и тада долази најзанимљивији део. Срео је мудрог и добронамерног старца који га је заинтересовао за читање и схватио да су дечаку потребне наочаре. Прича се завршава лепо, родитељи су Леополду купили наочаре, он је заволео књиге, добио је жељене патике и наставио да се дружи са старцем.

Све ово показује да деца треба да разговарају са родитељима кад имају проблем, а не да беже од куће. Родитељи не треба да претерују са испуњавањем дечијих жеља, али је лепо да понекад обрадују дете оним што жели.

Посебно ми се свидео део када је када је Леополд питао родитеље зашто је читање важно. Међу одговорима је најбољи онај да тако постајемо паметнији.

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро Неиспуњена жеља

